

DZIENNIK AKADEMICKI

Bratniej pomocy studentów Uniwersytetu Łódzkiego

Redaguje Komitet Redakcyjny

Od Redakcji

Nie jest to przypadkiem, że mamy nareszcie swój organ. Było to od dawna naszym pragnieniem. Zresztą rozumiemy doskonale, że dalsze życie studenta musi nie tylko uczyć się, ale przede wszystkim — w okresie studiów kształtując swój nowy, rzetelny światopogląd — współżyć ze społeczeństwem.

Chcemy „wejść w Łódź”, nie tylko jako informatorzy naszego życia akademickiego, ale również, jako składowa część społeczeństwa, pójść razem z łódzkim robotnikiem i inteligentem jedną drogą.

Wiemy dobrze, że Łódź już kocha swoich pierwszych studentów. Ambicją nas wszystkich będzie, aby Łódź była z nas dumna.

Prawdzie robotnicze miasto Polski tyle już nam pomogło. Pomocze nam niewątpliwie i w przyszłości.

Tworzą się nowe wartości... Chcemy wziąć udział w tym wielkim tworzeniu.

Naszą pracę poprowadzimy wspólnie z całym społeczeństwem łódzkim, a w oparciu o ogół studentów Uniwersytetu Łódzkiego stworzymy nowy typ akademika - demokrata, rozumiejącego dobrze swoją rolę i miejsce w społeczeństwie i w państwie.

Wzywamy nasze do kolegów - studentów jest krótkie, proste i szczere. Razem, wspólnie i uczciwie położyśmy kamień węgielny pod gmach nową wyższą uczelnię.

O nowy typ studenta

Każde niemal pokolenie wychowuje i stwarza inny typ studenta.

Dość odtworzyć z fotografii, opowiadań, prasy i powieści współczesny typ studenta sprzed pierwszej wojny światowej, a stanie przed nami z długim włosiem, krawatem wielkim i czerwonym, nieco zaniedbany mieszkaniec fajki, żywiący się herbatą i bułką z serdelkiem. Zna go cała kamienica i poszukuje carska ochrona.

Student w tym okresie to niemal synonim rewolucjonisty.

Z okresem studenckim naszych rodziców spłotło się nierozwalnie wspomnienie koła rewolucjonistów, początków samopomocy studenckiej, hasła wielkich, ogólnoludzkich.

Jeżeli spytamy pierwszego lepszego mieszkańca miasta uniwersyteckiego, jak wyglądał student z okresu późniejszego, naszej pierwszej niepodległości — usłyszymy o korporancie w dekle, z laską i kastetem w ręku, usłyszymy o burdach, blokadach, bicie szyb.

Nie mogła zmienić oblicza młodzieży akademickiej — cicha normalna praca naukowa tej garstki studentów, którzy przyszli na uniwersytet, by poświęcić się wyłącznie nauce.

Wymyślono wtedy zbrodniczy slogan o „nadsprawności inteligencji”. Nic to, że mieliśmy największy procent analfabetów, a najmniej lekarzy, nauczycieli i wykształconych pracowników umysłowych. Celem tej akcji było uniemożliwienie awansu społecznego synom robotnika i chłopu.

Wysokie czesne, ograniczony dostęp do stypendiów i domów akademickich, długie

studia oderwane od przyszłego zawodu — to był początek.

Wchodzimy teraz w okres nowy: przed młodzieżą, której ongiś bariera przywileju zamknięcia nie dopuszczała na uniwersytet — wrota wyższych uczelni stały otworem. Państwo, pragnąc umożliwić młodzieży studia, znalazło środki pieniężne na stypendia, liczne domy akademickie, bursy i stołówki.

Inne są też niż dawniej zainteresowania młodzieży akademickiej, inne jej nastawienie społeczne. Student dzisiejszy chce demokrację poznać, zrozumieć i bronić jej.

Cel ten osiągnie przez bliski kontakt z życiem i pracą społeczną.

Możliwości pod tym względem są duże. Wystarczy przytoczyć parę przykładów.

Grupa studentów z różnych wydziałów zapoznaje się z procesem wytwórczym któregoś z większych zakładów przemysłowych. Wypłynąć mogą z tego możliwości współpracy z radą zakładową np. w dziedzinie doskonalenia poszklonego robotników w formie

W służbie społecznej

Mięły dni, kiedy pojęcia: robotnik, chłop i inteligent kłóciły ze sobą ludzi, należących do różnych grup społecznych. Nadeszła chwila w której stały się one wykładnikiem wspólnoty i jedności, symbolem demokratycznego społeczeństwa.

W pracy nad tym nie ostatnie miejsce zajmują również i studenci Uniwersytetu Łódzkiego.

Oto kilka faktów.

W akcji żniwnej, zorganizowanej przez państwo wzięli udział i studenci łódzcy. 150 młodych, pełnych rozmachu, energii oraz entuzjizmu pracy akademików pojechało na wieś, aby swym udziałem w żniwach pomóc chłopu. W wielu majątkach państwowych pracowali-

my pilnie i ochotnie. Już o godzinie 6 rano byliśmy w polu. Jeszcze o 9, a nawet i później niosło echo wśród rzyśk i ściernisk radosne głosy studenckiej braci.

Kilkanaście dni, spędzonych wśród chłopów, zbliżyło nas do nich i związało nierozwalnie wspólnym zrozumieniem wysiłku i codziennego trudu.

Na nic by tu się zdały wielkie słowa o równości i szacunku dla pracy. My możemy po wiedzieć o czymś wiele realniejszym: o wspólnym wysiłku i wspólnym, po całodziennej pracy wypoczynku. Chłop instynktem i sercem wyczuł naszą chęć przysięcia mu z pomocą i już pierwszego dnia podał nam swą spracowaną dłoń.

I zrozumiał jeszcze jedną bardzo ważną rzecz. Że ta inteligencja, że ci młodzi, rozśmiani i pracowici studenci — to zupełnie inni, jać się nowi dziwni ludzie, którzy z miasta przynieśli mu pomoc. Może się jeszcze z początku trochę i dziwił, że te „inteligenty” to nie są wcale tacy jak jego dawni panowie, ale ludzie, o których już od kilkunastu miesięcy mówią i piszą w gazetach. Uwierzył przecież w końcu, bo z każdym dniem pracowaliśmy sprawniej i lepiej, bo z każdym dniem czuliśmy się ze sobą bliżej i serdeczniej.

Dowodem tego był nie tylko list jednego z administratorów majątku (studenci pracowali wzorowo, jak najlepiej się zachowywali i wykazali w pełni swą obywatelską dojrzałość, służąc przykładem dla stałych pracowników majątku...), ale i święto dożynkowe, które odbyło się pod znakiem wielkiej serdeczności i prawdziwej przyjaźni między miastem a wsią, między chłopem, a inteligentem — studentem.

Głęboko przemysłana impreza był też obóz wędrowny na Pomorzcu Zachodnim (powiat łębski), zorganizowany przez Bryadnię Pomoc Studentów. Prawie że trzytygodniową wódczą po polskim wybrzeżu okazała się nie tylko impreza turystyczna - wypoczynkowa, ale przede wszystkim akcją pomocy w żniwach i czynem propagandowym. Tam, gdzie przez kilkanaście lat panował się pruski despotyzm, tam, gdzie jedno wiekowe deby pamiętały polską mowę — zabrzmiąta znów polską pieśń i język polski rozniósł ideę miłości, wolności i równości. Tam, gdzie nie liczeni jeszcze pionierzy polskości budują w twardym, codziennym znoju Rzeczpospolitą — znalazł się i student łódzki, niosąc ochotnie swą pomoc braciom-Polakom.

Jestem głęboko przekonany, że dało to tym wszystkim, którzy przebijają nam drogi na zachodzie — poczucie siły, wypływającej z wiary w stworzenie łączności i zespolenia z resztą narodu. Ogniska co wieczór organizowane, tełnęły głęboką wiarą w przyszłość Polski, budowanej na zasadach równości i sprawiedliwości społecznej. I nie czuli repatriant w „słowach studentów nieprawdy, ni obudy. Może właśnie te wieczory przekonały wielu, bardzo wielu, że jedyną trwałą podstawą dla odrodzenia państwa jest właśnie d e m o k r a c j a. Ze nie będzie już nigdy więcej wyzyskiwanych i poniżanych, głodnych i nieszczęśliwych obywateli. Ze poprzez mękę i rozpacz dni, ni chwili szliśmy przeciw nańród, po radość i spokój. Ze warto wyteżyć wszystkie siły, aby ugruntuwać i umocnić zwycięstwo prawdy i zapewnić szczęście pokole niom, które po nas przyjdą...

...Będziemy zawsze w pierwszym szeregu bojowników o nowe wartości. Bo należymy do jutra, któremu na imię „Wolność”.

J. BARANOWSKI

Białe czapki...

Zadziwili się łodzianie, gdy przed paroma tygodniami pojawiły się na ulicach łódzkich pierwsze lśniące białe czapki studenckie. Zadziwili się, bo Łódź nie miała dotąd nigdy swego uniwersytetu, Łódźi obce było dotąd to wesołe bractwo — młodzież akademicka.

W ciągu kilkunastu dni zaroilo się w Łodzi od białych czapek. Na ulicach, w sklepach, w teatrach i kinach — wszędzie ich pełno, wszędzie budzą zainteresowanie.

Musimy się niejako wytłumaczyć przed Łodzi z tej naszej próżności, że oto w gorące dni lata, wśród kurzu fabrycznego miasta, naprzekór zdrowemu, zdawałoby się, rozsądkowi, paradujemy w naszych białych czapkach.

Chcemy po prostu, by Łódź nas wreszcie poznała, więcej, by nas uznała i przyjęła, byśmy się stali Łodzi tak bliscy, jak ona nam, przybyszom ze wszystkich stron Polski.

Wierzymy, że niedługo damy się poznać Łodzi z pracy na wielu odcinkach życia społecznego i kulturalnego, że biała czapka stanie się dla mieszkańców Łodzi czymś więcej, niż tylko nakryciem głowy, wyróżniającym młodzież akademicką.

A. RAJKIEWICZ

Za sportu Akademycki Związek Sportowy (AZS)

Jednocześnie z otwarciem Uniwersytetu Łódzkiego zorganizował się po raz pierwszy w naszym mieście AZS. Mimo ciężkich warunków materialnych nasi sportowcy legitymują się już szeregiem sukcesów w grach sportowych i lekkiej atletyce.

Po niedługiej pracy treningowej AZS wykazał się doskonałą sprawnością przede wszystkim w lekkiej atletyce, zdobywając na propagandowych zawodach w Zgierzku pierwsze miejsce w ogólnej punktacji.

Poważniejszym przeciwnikiem AZS — Łódź był AZS krakowski, z którym zmierzkiwaliśmy nasi sportowcy na terenie Krakowa w spotkaniu towarzyskim. Mimo niepełnego składu uzyskaliśmy wynik remisowy (42:42) i pełną sympatię publiczności krakowskiej.

Następnym startem naszych lekkoatletów są mistrzostwa Łodzi, na których zajmujemy zespołowo drugie miejsce za KS Zjednoczone (w punktacji mieszkiej — pierwsze). Nadmienić należy, że w sekcji żeńskiej reprezentuje AZS tylko jedna zawodniczka. Apelujemy więc do koleżanek o zgłaszanie się do AZS.

W meczu z Krakowem w reprezentacji Łodzi bierze udział nasza 8-miu lekkoatletów, którzy uzyskali szereg dobrych wyników (dwa pierwsze miejsca w sekcje, zwycięstwo w sztafecie 4x100 zdyskwalifikowanej i wygrana na 200 metrów).

W programie na przyszłość AZS przygotowuje się do mistrzostw polskich, które odbędą się we wrześniu w Łodzi. Mistrzostwa będą egzaminem naszej sprawności. Jesteśmy dobrej myśli.

Kronika

Iszy ZARZĄD „BRATNIKA”

Komitet organizacyjny Bratniej Pomocy Studentów UL po opracowaniu i złożeniu u Jego Magnificencji Rektora prof. dr. Kotarbińskiego projektu statutu, zakończył swą działalność 17 sierpnia b. r. Jednocześnie rektor mianował zarząd Bratniej Pomocy do chwili przeprowadzenia ważnych wyborów, które odbędą się po rozpoczęciu roku akademickiego.

PAŃSTWO — STUDENTOM

Ogólna suma przyznana przez rząd młodzieży akademickiej Uniwersytetu Łódzkiego — wynosi już 4.258.000 zł. Z tego wypłacono 1819 zasilków pieniężnych na ogólną sumę zł. 1.005.850. Pozostała kwota zł. 3.252.150 przeznaczona na odbudowę domów akademickich, dożywienie, opiekę sanitarną i zasilki mieszkaniowe.

ZAPISY NA UNIwersYTET

Zapisy na Uniwersytet Łódzki rozpoczęły się i września b. r. Sekretariat Uniwersytetu mieści się przy ul. Narutowicza 68. Godziny przyjęć od 9 do 13 codziennie, prócz niedziel i świąt. Sekretariat Bratniej Pomocy przyjmuje codziennie w godz. 8 — 13 przy Al. Kościuszki nr 17.

akademickiej — cicha normalna praca naukowa tej garstki studentów, którzy przyszli na uniwersytet, by poświęcić się wyłącznie nauce.

Wymyślono wtedy zbrodniczy slogan o „nadsprawności inteligencji”. Nic to, że mieliśmy największy procent analfabetów, a najmniej lekarzy, nauczycieli i wykształconych pracowników umysłowych. Celem tej akcji było uniemożliwienie awansu społecznego synom robotnika i chłopu.

Wysokie czesne, ograniczony dostęp do stypendiów i domów akademickich, długie

Fabryka cukrów i czekolady

STANISŁAW SOBČIAK

ŁÓDŹ

ul. Sieradzka 1

Plac Reymonta tel. 10492

